

han maa være *pligtig* at anvende Beløbet saaledes, som Indsamlerne har tænkt sig, uden at de i Forvejen har forhandlet med Ministeren og faaet at vide, under hvilke Former de indsamlede Midler kan anvendes til Fordel for Forsvaret.

Med Hensyn til den øjeblikkelige Situation, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, er Forholdet jo det, at Stormagterne hidtil har været enige om at lokalisere den Kamp, der foregaar i Balkanstaterne, og jeg ser ikke, at der for vort Lands Vedkommende i Øjeblikket er nogen virkelig Krigsfare. Jeg tror ikke, at man gør vel i stadig at paaberaabe sig, at vi kan være udsatte for den Fare, at en Nabostat under en eventuel Krig pludselig vil overfalde os. Det, der er Hovedsagen for en Regering i et lille Land som vort under vanskelige Forviklinger ude i den store Verden, er, at vi virkelig viser, at vi er neutrale, ikke overfor en enkelt Stat, men overfor alle Nabostater, lige neutrale til alle Sider. Men viser det sig, at en større Konflikt kan befrygtes at ville udvikle sig i Europa, saa er det selvfølgelig, at Regeringen til enhver Tid vil overveje Situationen, da Regeringen jo, selvfølgelig, fuldt ud er sig sit Ansvar bevidst. Er Rigsdagen samlet, er det Regeringens Sag at komme til Rigsdagen og forhandle med den om de Foranstaltninger, der maatte være nødvendige. Naar Rigsdagen ikke er samlet, maa enhver Regering, naar der virkelig er Fare paa Færde, handle under sit Ansvar, og det agter Regeringen at gøre.

Stillingen er altsaa den, at jeg ikke har kunnet lade mig diktere at modtage Gaver, frivilligt indsamlede til et bestemt Formaal, og at de Gaver, der er stillede til fri Raadighed, har jeg ment at kunne forsvare at anvende til Anskaffelse af Materiel til Styrkelse baade af vort Søforsvar og Landforsvar.

Det glæder mig at høre, at den ærede Ordfører ikke har tabt Tilliden til mig, og jeg paaskønner det i høj Grad, naar jeg tænker paa de mange ubehagelige, ubesindige og uforsvarlige Ytringer, der er faldet, og som har skadet denne Sag i stort Maal. Men hvad jeg beklager, er, at de, der staar i Spidsen for den frivillige Indsamling, ikke har taget Afstand derfra og derved ved deres Tavshed har tilkendegivet en vis Sympati for de uforsvarlige Angreb, der er rettede paa mig. Jeg glæder mig over den ærede Ordførers Udtalelse her i Dag — en Udtalelse, jeg ikke tror, den ærede Ordfører skal komme til

at staa til Skamme for — om, at han nærer Tillid til mig og Regeringen, at vi er patriotiske Mænd, der vil vide at handle paa rette Maade og i rette Tid, hvis der viser sig virkelig Krigsfare for vort Land, handle, som patriotiske og danske Mænd bør handle.

Jeg finder ikke Anledning til at komme dybere ind paa denne Sag i dette Øjeblik.

Holger Petersen: Naar jeg tager Ordet, er det, fordi jeg ikke kan tie stille til de forskellige Bemærkninger, der er kommet fra den højtærede Konseilspræsidents Side. Jeg kan sige, at jeg har været med i den første Komité og har dog ikke været med i den, idet jeg ikke har ydet noget som helst Bidrag til den første Indsamling; jeg blev paa et meget sent Tidspunkt, henimod Midten af Januar, tilkaldt til et Møde. Paa dette Møde blev der vedtaget en Henvendelse til den højtærede Konseilspræsident, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse:

„Til Hans Ekscellence
Forsvarsminister Kl. Berntsen.

Deres Ekscellence.

Den Fare, der truer vort Fædreland, hvis en europæisk Krig bryder ud i en nær Fremtid, har fremkaldt Ønsket om i Stilhed at indsamle et Beløb med det Formaal allerede nu at sætte Krigsbestyrelsen i Stand til at foretage saadanne Forbedringer ved Københavns Befæstning, som Krigsbestyrelsen under alvorlige Forhold ellers vil komme til at foretage i sidste Øjeblik. Derved vil ikke alene opnaas, at de nødvendige supplerende Anlæg tilvejebringes i Tide, men ogsaa, at de gøres modstandsdygtigere og derved spare danske Mænds Liv og Blod.

Der er ved dette Skridt ikke tænkt at foreslaa noget, som kan komme i Strid med Forsvarsordningen af 1909, men kun at sætte Regeringen i Stand til uden særlig Bevilling at udføre saadanne supplerende Feltbefæstningsanlæg, som det under et paatvunget Neutralitetsforsvar vil være enhver Regerings uafviselige Pligt at lade udføre for at bringe Fæstningen i København i den bedst mulige Forsvarsstand.

Da særlig Nordfrontens forreste Linie trænger til Forstærkning for at forhindre, at Dele af Byen udsættes for Bombardement fra den sydlige Del af Dyrehaven, har vi ønsket at stille det indsamlede Beløb — 1/2 Mill. Kr. — til Raadighed for Krigsbestyrelsen i dette Øjemed.